



# OGLEDALO

## HKZ ULM - EHINGEN



2./2024.

### OPOMENA ILI KRITIKA – da ili ne?

Svako vrijeme ima svoje breme, to jest svoje sjene i probleme. S druge strane svako vrijeme ima svoje srebrene i zlatne momente, svoje prednosti i pogodnosti. Schopenhauer je rekao za svoje vrijeme da je najopasnije od svih vremena prije.

Ako gledamo naše vrijeme, a tu mislimo na kraj 20. i početak 21. stoljeća, ono pokazuje mnoge dobre, ali i šizofrene procese. Eto u ovom našem vremenu se osvrćemo samo na pitanje opomena i kritika drugih, naravno iz kršćanske perspektive.



## Poslednja opomena!

Foto: OpenClipart-Vector/pixabay.com

Za precizno razumijevanje ove teme treba razlikovati kritiku, kriticizam i kritiziranje. Kriticizam je kritički model i pristup životnim procesima. U određenoj mjeri je koristan a vrlo često prekomjeran i

nepotreban, što unosi negativne vibracije. Zdravu kritiku pak smatramo dobronamjernom a kritiziranje kao model samoisticanja i način samouzdanja neodgovornim. U takvom razumijevanju za neke je kritiziranje drogiranje, destruktivno mišljenje, verbalno nasilje, neprihvatljiva strategija sa stalnim negativnim životnim vibracijama. Takvo kritiziranje je poput trule jabuke koja s vremenom pokvari sve zdrave jabuke. Takvo kritiziranje ne donosi ploda. Za takve kritičare Majka Tereza je molila Isusa da ih oslobodi „*raka kritiziranja*“. Na žalost takvo neodgovorno, neutemeljeno i nepravedno kritiziranje je danas vrlo rašireno. Na žalost i među kršćanima. Stoga je potrebno o tome progovoriti.

Općenito u našem vremenu se čini, da je kritika iznad svega i iznad svih. Ona je temeljna pojava današnjeg vremena. Ona je stalni okvir za bilo koju sliku. Mnogi imaju osjećaj da sve mora biti super kritički gledano, provjeravano, dozvoljavaju si sve kritizirati a kad se njih kritizira onda im nije pravo, onda se opravdavaju s tvrdnjom, da kritičari nisu u pravu. Takvi imaju naglašeni osjećaj da je samo njihovo mišljenje ispravno. Opća je pojava da svi kritiziraju a da nitko ne želi biti kritiziran. Više nego očito je da kritičari mrze one koji njih kritiziraju. Vrlo su osjetljivi na tuđu kritiku. Oni se postavljaju kao da sve znaju, kao da znaju više i bolje od drugih, koje treba poučavati a rijetki se među kritičarima daju poučiti.



Mnogi osjećaju nagon svuda, u svako vrijeme i o svemu kritizirati i poučavati. Najčešće se događa da se najviše kritizira ono što se najmanje ili vrlo površno poznaje. S jedne strane treba reći da takvi imaju hrabrosti izlaziti iz okorjelih kalupa i staro-

modnih standarda. Ali pri tome kritičari često zaboravljaju da kritika drugih iziskuje prvo kritiku samog sebe a da poučavanje drugih pretpostavlja spremnost učiti od drugih. Zaboravljaju da nisu sveznalice, da smo svi nesavršeni, da griješimo na više područja, da i mi trebamo korekturu i dobronamjernu kritiku. U našem vremenu raširena je kritika kritike. To posebno zorno svjedoče današnji mediji. Medijske informativne agencije na svako mišljenje javne osobe traže kritičko mišljenje drugih ili sami kritiziraju. Nepoznati novinari postaju poznati po ludim kritikama ili preuveličanim senzacijama. Često se osjeti da oni sami ne

znaju ono što kritiziraju i tako pokazuju svoju nevjerodostojnost i neuvjerljivost. Koriste rečenične sklopove koji se lako prepoznaju, koji su ideologizirani. Često govore nerazumljivim, ali oštrim jezikom, kao da argumenti leže u snazi tona i govora. Vrlo su pristrani i neobjektivni, pogotovo politički i stranački kritičari ili s druge strane bezrezervne stranačke pristalice, koji su svoju glavu izjanamili stranci. Često ciljano i s interesom prešućuju ono što bi trebali reći. Svoja osobna mišljenja predstavljaju kao opće poznata i prihvaćena. Znano ili neznano, ali je sigurno, da neznaju razdvajati žito od kukolja. Često nemaju argumente za svoju kritiku, nemaju konstruktivnog ključa a prečesto ni mjere a bez mjerila se ništa ne da izmjeriti. Cilj im je jasan: preko noći postati viralno popularan.

Takva kritika je posve zaboravila i odbacila samokritiku a ne smije se zaboraviti da je kritika u prvom redu govor o nama, te da ona ne smije postati navika ili profesija ili hrana naše oholosti ili žrtva naše popularnosti. Cilj kršćanskog kritiziranja treba biti želja za istinskom promjenom, poboljšanjem, ispravljanjem, prvo samoga sebe a onda savjet da i drugi razmisle o istim postupcima popravljanja kod sebe.

S druge strane opomena je jedna od najomraženijih riječi u modernom svijetu. Ona je prvi stupanj ne dobro došle kritike. S njom počinje negativno drogirano kritiziranje, ali opomena nije posve identična kritici, nego njezin prvi stadij, predvorje. Opomena je svuda prisutna: vezana je uz radno mjesto, uz plaćanja računa, uz susjede a posebno uz odgoj djece i sl. Uočljivo je da sve teže primamo opomene a sve manje znamo konstruktivno opominjati. Mnogi zaziru od opominjanja i kad bi trebali, jer ih to ne zanima, s drugima ne žele imati nikakve veze, niti konflikte. Kao opravdanje ističu strah da se nekoga ne uvrijedi, niti ponizi, niti omalovaži. Takvi pri tome zaboravljaju da se pravo prijateljstvo produbljuje iskrenim i dobronamjernim opomenama. Zar bi liječnik bio dobar, ako ne bi bio spreman bolesniku reći njegovu dijagnozu i kad ona nije ugodna, ali uvijek na



oprezan način i u pravom trenutku. Danas se mnogi radije zamjere Zakonu i Bogu, nego li ljudima. Na žalost to vrijedi i za kršćane. Oni koji moraju kritizirati osjećaju da su vrlo često odbačeni i osamljeni, njih se kritizira i ponižava, jer snagom službe moraju opominjati. Istina je da je Bog taj koji daje rasti i sazrijevati, ali On očekuje našu slobodnu suradnju i slobodnu volju. Pošast ravnodušja i neodgovornosti za druge zaokuplja sve više i kršćane u naše vrijeme.



Pri opominjanju i kritiziranju danas se naglašeno zaboravlja na ljubav i milosrđe a kršćanska kritika i opomena se na njima temelji. Svaka opomena i kritika mora biti dobronamjerna te, utemeljena na istini a prožeta ljubavlju i milosrđem. Vjernik ne opominje i ne

kritizira samo da bi opominjao ili kritizirao. Niti opomena, niti kritika nisu svrha samima sebi. Kad je potrebno i dokazano vjernik nužno opominje radi Krista, jer On želi da se svi ljude spase. Isus je to uvijek činio s blagošću i milosrđem, ali koji puta javno i oštro.

Sigurno je da kršćaninova opomena mora biti bratska. To znači osobna, prvo oči u oči, na samo, bez želje da se nekoga ponizi, uvrijedi, omalovaži. To pravilo preporuča Isus. Iako je javno i oštro kritizirao farizeje i pismoznance: *jao vama farizeji* (Lk 11, 42-46), ipak nas u opominjanju poučava na blago, ali ustrajno opominjanje: *pogriješ li tvoj brat, idi, pokaraj ga nasamo* (Mt 18,15), ali s ljubavlju. Njegov nalog potrebe opominjanja ni u takvom slučaju nije lako prihvatiti a niti izreći opomenu. Za sve, koji trebaju opomenuti, pojavljuju se mnoga pitanja: *zar sam ja čuvar svoga brata* (Post 4,9), zašto bi ja opominjao drugoga, npr. kad psuje velike psovke, ili se opravdavamo da smo i sami nesavršeni pa nemamo moralno pravo opominjati druge? Istina je da se prvo opominje vlastitim životom, životnim primjerom a onda slabašnim riječima za koje treba smoći puno hrabrosti i razboritosti. Mnogi sveci su prvo opominjali životom: jednostavnošću, djelotvornom žrtvom, vedrim osmjehom, velikim srcem...

Ipak kršćani ne smiju propustiti priliku opomenuti milosrdnim riječima, ali u pravi trenutak, na pravi način, ako su dokazano uvjereni da nekoga treba opomenuti. Isusov nalog je imperativ: „**Pogriješi li tvoj brat, idi i pokaraj ga...**“ Takva opomena ne smije biti sebična, koristoljubiva, interesna, ponižavajuća... Ona mora biti prožeta evanđeljem, praćena molitvom i strpljiva u čekanju rezultata. Opomena je poput sjemena. Treba vremena da donese plod i rod. Treba ustrajnosti. U opominjanju moraš biti razborit, ali ustrajan. Ako te brat ne poslušati nemoj odustati. Odluči se za drugi korak a to je pred svjedocima. Možda brat misli da ga opominješ iz osobnog interesa. Zato svjedoci daju snagu i legitimitet opomeni. Treći stupanj je, ako te ne poslušati ni pred svjedocima, reci Crkvi... (Mt 18, 15-20). Dakle, ti si pozvan ustrajno opominjati, iako ti je to neugodno i teško. Bog u Starom zavjetu opominje proroka **Ezekijela** što on nije opominjao: „*Tebe sam sine čovječji, postavio za stražara doma Izraelova: kad čuješ riječ iz mojih usta, opomeni ih u moje ime..., ako ti ne progovoriš i ne opomeneš bezbožnika da se vrati sa svoga zloga puta, bezbožnik će umrijeti zbog svojega grijeha, ali krv njegovu tražit ću iz tvoje ruke...* (Ez 23,7-8). Dakle, kršćanska opomena mora biti odvažna i hrabra a temeljena na ljubavi: ljubi svoga bližnjega kao sebe samoga. Ljubav bližnjemu zla ne nanosi. Punina dakle, Zakona jest ljubav (Rim 13,9-10). Ako u ovom duhu ne opominješ blago u strpljivosti i ljubavi, na pravi način i u pravo vrijeme postaješ sudionikom grijeha i izdajnik Očeve volje. Ne smiješ biti ravnodušan na čovjekovu tjelesnu i duhovnu nevolju (Kain – Abel). Ako se radi o opomeni onda valja paziti da uvijek imamo dobru nakanu, da izaberemo pravi trenutak i da to uvijek činimo s ljubavlju. Opomena ne smije nikada postati osuda, prezir, ukor...

Blago onome tko opomenu strpljivo primi i zdravo prihvaća, koji ponizno prizna propust ili krivi smjer, te se poslije dobronamjerne opomene ili kritike obrati na pravi put. On je istinski zahvalan za takvu opomenu. On kritiku najdjelotvornije prihvaća dobrotom i zahvalnošću.

S druge strane samo čisto srce može iskreno, nesebično, pravedno i ponizno opominjati, onako kako bi kazao Krist – u ljubavi, iz ljubavi i s ljubavlju. I samo čisto srce može prihvatiti opomenu – u zahvalnosti. Oni koje se opominje, moraju znati da nikad nije kasno vratiti se sa svog zloga puta, jer Bog je ljubav. On prašta i opominje: *Idi i ne grijehi više* (Iv 8, 11). On je izvor milosrđa koje je povjerio Crkvi, za koje moramo moliti. Oni pak koji opominju trebaju znati da je molitva jača od kritike i da je šutnja nekada bolje rješenje.

Zato molimo Gospodina da kao kršćani razvijamo međusobne odnose tako, da jedni drugima postanemo iskrena opomena na putu

spasenja. Ne zaboravimo da nas sam Bog opominje po drugima. On je uspostavio službu proroka koji su u njegovo ime opominjali u zgodno i nezgodno vrijeme. I prorok Ezekijel je osjećao nelagodu opominjati. I Jeremija se umorio od opominjanja. I Iliji je bilo dosta svega pa je zaželio umrijeti! Ali ga Bog hrani na čudesan način i kaže mu: *ustani i jedi, pred tobom je dalek put* (1 Kr 19,8).

Na ulazu u zloglasni nacistički logor Dachau stoji napisano: ***mrtvina na spomen, živima na sramotu a budućima na opomenu!***



Hrvatski pjesnik Antun Branko Šimić je napisao pjesmu ***Opomena*** koja je objavljena 1920. u zbirci *Preobraženja: Čovječe pazi da ne ideš malen ispod zvijezda! Pusti da cijelog tebe prođe svjetlost zvijezda! Da ni za čim ne žališ kad se budeš zadnjim pogledima rastajao od zvijezda! Na koncu mjesto u prah, prijeđi sav u zvijezde!*

To ćeš osjetiti budeš li znao razlikovati kritiku od kriticizma a opomenu od osude. Dakle, kako razborita kritika tako i utemeljena

opomena su potrebne, ali na pravom mjestu i na pravi način a uvijek s ljubavlju.

## **STARAC – ZVANI PESIMIZAM**

Bio jednom neki starac, koji nikad ne bijaše mlad. Premda je dugo živio, nije naučio ni živjeti, ni umrijeti. Potpuno ga je zahvatila ravnodušnost i pesimizam. Nije znao ni plakati, ni smijati se; ni radovati se, ni diviti se. Dane je provodio na pragu svoje kolibe. Zbog svoje starosti prolaznici su ga ipak držali mudrim, pa su tražili njegovo mišljenje: “Što nam je činiti da bismo postigli sreću?” pitali su mladi. “Sreća je izmišljena budala”, odgovarao je starac. “Na koji se način možemo žrtvovati da bismo pomogli svojoj braći?” pitali su plemeniti. “Samo se luđak žrtvuje za čovječanstvo”, odgovarao je starac cereći se zlobno. “Kako da izvedemo djecu na pravi put?” pitali su roditelji.

“Djeca su guje”, odgovarao je starac. “Od njih možete očekivati samo otrovne ugrize.”

Njegov pesimizam i ravnodušje zarazili su mještane i starčev svijet, u kome cvijeće nije raslo, niti su ptice pjevale. Samo Gospodin može mu pomoći. On pozove jedno dijete i kaže mu: “Idi poljubi onoga sirotog starca.” Dijete poslušna. Nježnim bucmastim ručicama zagrlji starca oko vrata i poljubi ga u naborani obraz. Starac se prvi put začudi. Njegove mutne oči učas se razbistriše, jer nitko ga nikad prije ne bijaše poljubio. Tako je, ugledavši život i smiješeci se, ispustio dušu.



Foto: Unsplash – iz knjige: 365 malih priča za dušu...

## TERMINI:

- 02.02.2024. – **SVIJEĆNICA** – **Ulm**: blag. svijeća – **prvi petak**
- 03.02.2024. – Sv. Blaž – blagoslov grla
- 04.02.2024. – 5. nedjelja kroz godinu B – grličanje
- 06.02.2024. – Ulm: zajednička priprava za krštenje
- 07.02.2024. – Ehingen: 17,30 h kru + **devetnica Sv. Josipu**  
– EH: 19 h sjednica PV-a
- 08.02.2024. – Ulm: 15 h susret seniora – Georg poziva **9.02.**
- 10.02.2024. – **Bl. Alojzije Stepinac** – **9,30 h prvopričesnici**  
– Laichingen: 16 h Misa
- 11.02.2024. – 6.nedjelja kroz godinu B – Lurdska Gospa
- 12.02.2024. – Ulm, 18,30: sjednica PV-a Ulm
- 14.02.2024. – **ČISTA SRIJEDA** – post i nemrs  
– Ehingen: 16,30 h kru + Misa + **devetnica Sv. Josipu**  
– **Ulm: 17 h Misa - pepeljanje**

- 16.02.2024. – Ehingen: 17 h križ. put – Ulm: 18,30 put križa  
18.02.2024. – 1.nedjelja korizme – Čista –poslije Mise **pepeljanje**  
21.02.2024. – Ehingen: 17,30 h kru + **devetnica Sv. Josipu**  
23.02.2024. – Ehingen: 17 h križ. put – **Ulm**: 18,30 h križni put  
24.02.2024. – Ulm: **9,30 h – prvoprič.** – Laichingen: 16 h Misa  
25.02.2024. – 2.nedjelja korizme – Pačista  
28.02.2024. – Ehingen: 17,30 h kru + Misa + **devetnica Sv. Josipu**  
01.03.2024. – Ehingen: 17 h križ. put – Ulm: 18,30 h križni put  
– **Prvi petak**: Ulm: 18 h kru+isp+Misa+klanjanje  
02.03.2024. – **Ravensburg**: Regionalforum Süd – **Bibiljska olimpijada**  
03.03.2024. – 3.nedjelja korizme – Bezimena  
04.03.2024. – Zajednička priprava za krštenje

### **MISNE NAKANE**

- 31.01.2024. – Ehingen: za pok iz ob Martinović  
02.02.2024. – Ulm: + Kajka, Ljuba, Anto i Toma Dilberović  
04.02.2024. – Ulm: na nakanu Kate Mateljić  
– Ehingen: + Nikica i Ivo Cvjetković  
07.02.2024. – Ehingen: za pok iz ob Zamiš  
11.02.2024. – Ehingen: + Anka i Pavo Grgić  
– Ulm: na nakanu obitelji Bjeleš  
14.02.2024. – Ulm: na nakanu za zdravlje  
18.02.2024. – Ulm: + Ivan i Tihomir Miletić  
– Ehingen: + Karl Strobel  
21.02.2024. – Ehingen: + Jozo Pejić  
25.02.2024. – Ulm: + Frano, Ana i Stipo Grgić  
– Ehingen: + Jalža Horvatić  
01.03.2024. – Ulm: za svećenike po nakani Kobaš  
03.03.2024. – Ulm: + Ana Katičić  
– Ehingen: + Šavao, Ana, Ivica Mujić

**ZARUČNIČKI TEČAJ: 20.04; 25.05; 08.06.2024.**

**Dokumenti: Meldeschein, krsni- (slobodni list), potvrda kumova**

**NEDJELJNE MISE: EHINGEN – 9,15 - ULM – 12,15.**

### **Impressum:**

Izdaje HKZ Ulm – Ehingen; tel. **0731-23933; 07391 -7558824**

Glavni i odgovorni urednik: vlč. Niko Ikić, tel. **01522 5488820**

Tehnička obrada: Vesna Vukadin – četvrtak: 13-17; Ljiljana Frigan – petak 9-12.

E-pošta: [svetijosip.ulm@drs.de](mailto:svetijosip.ulm@drs.de) [svetijosip.ehingen@drs.de](mailto:svetijosip.ehingen@drs.de) web: [www.kkgulm.de](http://www.kkgulm.de)